

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1-3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Forespørgsel nr. F 26:

Forespørgsel til statsministeren:

»Har statsministeren planer om at ændre Justitsministeriets ressortområde?«

Af Margrete Auken (SF), Anne Baastrup (SF), Aage Frandsen (SF) og Steen Gade (SF).

(Forespørgslen anmeldt 29/11 95. Fremme af forespørgslen vedtaget 5/12 95).

Begrundelse

Margrete Auken (SF):

I længst forsvundne dage var tilliden til Justitsministeriet stor. Om den altid var berettiget, er en anden sag. I så fald havde ministeriet vel været robust og kompetent nok til at undgå den deroute i anseelse, det har været ude for.

Denne debat er imidlertid ikke rejst for at hovre over, at det er gået de store ilde, ej heller for at ramme enkeltpersoner, men fordi det er en alvorlig sag, ikke blot for regeringen, men for os alle, at et så vigtigt ministerium ikke respekteres.

Da den nye regering kom til for 3 år siden, forsikrede den, at nu skulle moralen i højsædet. Man må ikke glemme, at det netop var tamil-sagen, der bragte den forrige regering til fald.

SF er ikke blandt dem, der griner ad statsministeren over en så pompøs udtalelse, for vi var og er enige. Desto pinligere er det så også for os

at opdage, at der intet er sket. Jo, udlændingeområdet er flyttet og også færdselssikkerheden, og det er da godt, men ikke godt nok. Domstolene er der endnu intet sket med, og det ser altså klamt ud, at relationerne er så tætte. Samtlige højesteretsdommere på nær tre samt hovedparten af dommerne i vores landsretter kommer fra Justitsministeriet.

Hvis nogen skulle begrunde det med, at man herved får særlig dygtige jurister, ja, så har vi altså Rigsrettens dom for, at Erik Ninn-Hansen var en bedre jurist end sine topebedsmænd. Han blev dømt for noget, som tjenestemandundersøgelsen siden frikendte embedsmændene for. I den står, at departementschefen og afdelingschefen ikke kan gøres ansvarlige for det ulovlige, da det ikke er godtgjort, at de havde fattet, at det var ulovligt. Om tjenestemandsrätten derved søger at skåne nogle for straf eller tværtimod hænger dem ud til spot og spe for inkompetence, skal jeg ikke afgøre.

Politiets organisationer har en ubegribelig, men meget synlig indflydelse. Bare tag deres indædte modstand mod at få rokket lidt ved deres selvdømme i politiklagerne. Den var meget virkningsfuld, når man ser det magre resultat, der kom ud af det.

Nørrebroundersøgelsen iværksat af ministeriet og foretaget af Rigsadvokaten afslørede ikke, hvad der skete den 18. og 19. maj 1993, men åbnede for mistanke om, at man igen hyttede sine egne.

Kulturen i Justitsministeriet har næppe noget med personer at gøre. Selv når der skiftes her og der, bliver alt hurtigt til »business as usual«. Regeringens og ministeriets top har fået mange muligheder for og tilskyndelser til at genoprette tilliden og respekten, men ikke brugt dem.

I SF har vi længe været kede af den store magtkoncentration i det ministerium. Meget tyder nemlig på, at det er selve opbygningen, der er noget galt med. Derfor spørger vi statsministeren, om han har nogle planer om at gøre noget ved denne opbygning. Vi ved godt, at det er statsministeren alene, der har magt og ret til at bygge om i sine ministerier, men han gør det jo ikke, selv om han i sin tid lovede, at der skulle ske noget. Tror han, det bare går over af sig selv?

Man kan jo ikke miste sin uskyld mere end én gang, sagde udenrigsminister Niels Helveg Petersen senere ved en høring om systemet. Han har måske også troet, at der nu ville ske noget. Problemet berører os alle, ikke kun stats-